

ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (Λουκά 10, 38-42 και 11, 27-28)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Παναγία των Ξένων, στις 21/11/2005)

Η Εκκλησία κομμάτι του Παραδείσου

Γιορτάζουμε σήμερα τα Εισόδια της Υπεραγίας Θεοτόκου στο Ναό. Και για να τα εορτάσουμε κάναμε και εμείς την δική μας είσοδο στο Ναό. Θα κάνουμε μια σύγκριση του τότε Ναού, του τώρα Ναού, της εισόδου της Παναγίας, και της δικής μας εισόδου στο Ναό του Θεού, για να ωφεληθούμε.

Η Εκκλησία, μας λέει ένας Άγιος, είναι ένα κομμάτι από τον παράδεισο. Δεν είναι ένας συνηθισμένος τόπος, που απλώς πηγαίνουμε για να προσευχηθούμε. Εκεί περπατάει ο Θεός, μας μιλάει από κοντά, Τον βλέπουμε και παίρνουμε την ευλογία Του. Είναι εντελώς διαφορετικός κόσμος η Εκκλησία από τον έξω κόσμο. Αν θέλει να πει κανείς τι είναι οι εκκλησίες, θα έλεγε: «ό,τι είναι στον ουρανό τα άστρα μια νύχτα κατασκότεινη, έτσι είναι και οι εκκλησίες μέσα στον κόσμο. Είναι η ομορφιά, η χαρά, και η ελπίδα». Και όταν ρωτήσει κανείς, «τι είναι το καμπαναριό με το Σταυρό επάνω στην κορυφή;» η απάντηση του Αγίου είναι: «Το δάχτυλο του Θεού, που δείχνει: εδώ είναι ο τόπος που πρέπει να έρχεστε, για να παίρνετε την ευλογία». Αυτή είναι μια αμυδρή εικόνα, του τι είναι η Εκκλησία.

Ως φοβερός ο τόπος ούτος

Κάποτε ο Πατριάρχης Ιακώβ πήρε τον δρόμο για την Χαρράν, που ήταν οι συγγενείς της μητέρας του, της Ρεβέκκας. Στο δρόμο χρειάστηκε να κοιμηθεί. Έβαλε μια πέτρα για προσκέφαλο και κοιμήθηκε στην γη. Και είδε ένα όνειρο. Είδε τον ουρανό ανοιχτό και δίπλα του να στέκει μια σκάλα, που έφτανε μέχρι τον ουρανό. Στην κορυφή της σκάλας, ήταν ο Υιός του Θεού. Και πάνω στη σκάλα ανέβαιναν και κατέβαιναν οι Άγγελοι του Θεού.

Ξύπνησε ο Ιακώβ και είπε: «ως φοβερός ο τόπος ούτος». Τι φοβερός που είναι αυτός ο τόπος! Πόσο με κάνει να τρομάζω στη σκέψη, ότι εγώ, ένας άνθρωπος

αμαρτωλός, ακούμπησα το σώμα μου σε ένα τέτοιο τόπο άγιο, που είναι η πύλη του ουρανού! Γιατί, για να κατεβαίνουν από τον θρόνο του Χριστού, οι Άγγελοι στην γη, σ' αυτό το σημείο, αυτή είναι η πύλη του ουρανού. Και από τότε εκείνος ο τόπος έμεινε ιερός, για όλους τους ευσεβείς ανθρώπους στον κόσμο.

Μπες «ξυπόλυτος»

Διαβάζουμε στην Αγία Γραφή και μια άλλη ιστορία. Ο Μωυσής βρίσκεται στο Σινά. Εκεί, διωγμένος από την Αίγυπτο, βόσκει τα πρόβατα του πεθερού του. Μια ημέρα, γυρίζοντας στην έρημο, βλέπει ένα βάτο να έχει πιάσει φλόγες. Και οι φλόγες να το καίνε συνεχώς, να φουντώνουν, αλλά το δέντρο να μην καίγεται.

Πλησίασε με τη σκέψη: «πάω να δω από κοντά τι είναι αυτό το παράξενο πράγμα». Και όταν πλησίασε, άκουσε τη φωνή του Κυρίου: «Μωυσή, Μωυσή, μην πλησιάζεις στον τόπο αυτό, γιατί είναι άγιος. Βγάλε το υπόδημα από τα πόδια σου». Δηλαδή, ήθελε να του πει: «Πλησίασε, όχι όπως ερχόσουν πρώτα, αλλά με ευλάβεια με φόβο Θεού, με ταπείνωση, με κατάνυξη». Αυτό το νόημα είχε το «βγάλε τα παπούτσια σου προηγουμένως, για να πλησιάσεις». Και ο Μωυσής πλησίασε, αφού έβγαλε τα παπούτσια του, και ο Θεός του είπε: «Σε όρισα να πας στην Αίγυπτο και να βγάλεις τον λαό μου από την δουλεία στον Φαραώ».

Η δουλεία στον Φαραώ δεν ήταν τίποτε, μπροστά στη δουλεία στον νοητό Φαραώ, τον διάβολο, την αμαρτία, που απειλεί όχι το σώμα με κακοπάθεια προσωρινή, αλλά την αθάνατη ψυχή με αιώνια απώλεια, για τον καθένα που υποδουλώνεται στον νοητό Φαραώ.

Σωτήρας ήταν ο Μωυσής για τους Εβραίους. Αλλά η σωτηρία, που τους έδωσε ο Μωυσής, με τη χάρη του Θεού, ήταν ελάχιστη μπροστά σε εκείνη την σωτηρία, που μας έδωσε ο νέος Μωυσής, ο Υιός του Θεού, όταν ήρθε στον κόσμο.

«Ίσιοι» ενώπιον Θεού και ανθρώπων

Ερχόμαστε τώρα στο θέμα μας. Για τη λατρεία του Αληθινού Θεού έφτιαξαν και οι Εβραίοι, κατ' εντολή του Θεού, στην Ιερουσαλήμ τον Ναό. Πήγαιναν εκεί

και προσεύχονταν και κάνανε τις θυσίες τους. Και ο Ιωακείμ και η Άννα, άνθρωποι ενάρετοι, παρακαλούσαν τον Θεό να τους δώσει τέκνο, για ευλογία της ζωής τους και του σπιτιού τους. Τους άκουσε ο Θεός και τους έδωσε θυγατέρα. Την Παναγία.

Και ο Ιωακείμ και η Άννα σκέφτηκαν, ότι αυτό το παιδί πρέπει να το αφιερώσουν στον Θεό, το δώρο του Θεού είναι δικό Του. Όταν, λοιπόν, έγινε τριών χρονών και λίγο περισσότερο, τότε απογαλακτίζονταν τότε τα παιδιά, την πήραν να την πάνε στην Εκκλησία, για να την αφιερώσουν στον ναό. Και πήγαν πώς; Όπως πηγαίνουμε εμείς να κάνουμε το βάπτισμα, πανηγυρικά, με τιμή μεγάλη! Και αυτοί, όσο πιο ωραία μπορούσαν, την έκαναν την πανηγυρική αυτή τελετή. Και αφιέρωσαν την Παναγία στον ναό.

Αλλά η Άννα και ο Ιωακείμ ήταν «ίσοι» άνθρωποι. Και παρακολουθούσαν τους λογισμούς τους και την καρδιά τους, αν είναι ίσοι με τους ανθρώπους, ίσοι και με τον Θεό. Γι' αυτό, όταν είπαν «αφιερώνουμε το παιδί μας», ήξεραν τι έκαναν: «το αφιερώνουμε» είπαν, «ολοκληρωτικά, από την καρδιά μας, όχι με μισή καρδιά. Είναι κέρδος, για το παιδί μας, να είναι κοντά στον Θεό, δεν είναι ζημία. Άμα το νομίζουμε ότι είναι ζημία, δεν ξέρουμε τι μας γίνεται». Και γι' αυτό, πριν να το πάνε στο Ναό, από την βρεφική ηλικία το δίδασκαν, ότι η ομορφιά της ζωής δεν είναι στο σπίτι και στα παιχνίδια, αλλά στην Εκκλησία.

Γι' αυτό, όταν μπήκε η Παναγία στην Εκκλησία, χόρευε από την χαρά της. Και παρότι τόσο μικρό παιδάκι, φρόντιζε να αγαπάει την Εκκλησία και τον Θεό με όλη της την καρδιά. Αλλά όσο την αγαπούσε την Εκκλησία και τον Θεό και το έκανε χαρά της που ήταν στην Εκκλησία, τόσο κατέβαινε η χάρη του Θεού στον νου και στην καρδιά της. Λέει το συναξάρι, ότι κατέβαινε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ και της πήγαινε τροφή. Ο Αρχάγγελος Γαβριήλ της κατέβαζε την χάρη του Θεού στο στόμα, στο σώμα, στην καρδιά, στον νου, σε ολόκληρο τον εαυτό της. Και αυξάνοντας η Παναγία σε ηλικία, αύξανε και σε χάρη του Θεού τόση, που είχε την πληρότητα της χάριτος του Θεού. Και γι' αυτό ο Θεός Την επέλεξε, να γίνει Μητέρα του Υιού Του.

Γιατί χρειαζόταν να είναι παρθένος η Μητέρα του Χριστού και Αγία και Παναγία; Απάντηση, αδελφοί μου: Για να μην βγάζουμε το συμπέρασμα ότι: «ό,τι βρωμιά και αν έχει επάνω του ο άνθρωπος καλή είναι, αφού και ο Χριστός, για Μητέρα Του, διάλεξε όποια να 'ταν». Γι' αυτό λοιπόν διάλεξε την αγιότερη γυναίκα στον κόσμο, την Αγία Μαρία, για να γίνει Μητέρα του Χριστού. Έγινε δηλαδή πρώτα Ναός του Θεού η καρδιά της και μετά Την αξίωσε ο Θεός να γίνει και σωματικά Ναός του Θεού. Να 'ρθεί ο Υιός Του και να γίνει μέσα της άνθρωπος, παίρνοντας σάρκα και οστά από Αυτήν, από τα αίματά της, από τα κύτταρά της, από το εγώ της, από τον ψυχοσωματικό της κόσμο.

Αλήθεια, ερχόμαστε στην Εκκλησία;

Ερχόμαστε τώρα σε μας. Καταλαβαίνουμε από τα Εισόδια της Θεοτόκου, ότι και εμείς πρέπει να κάνουμε τα εισόδια μας στην Εκκλησία. Γι' αυτό είμαστε, θα πείτε, στην Εκκλησία. Εισόδια κάνουμε και εμείς. Μπαίνουμε και ζητάμε. Τι ζητάμε; Πολλά!

-Καλά κάνουμε! Περισσότερα έπρεπε να ζητάμε και πιο βαθιά και πιο μεγάλα.

Το πρόβλημα είναι πώς μπαίνουμε εμείς. Εμείς δεν μπήκαμε τριάντισι χρονών, πρώτη φορά, στην Εκκλησία. Επίσημα μπήκαμε στις σαράντα ημέρες. Μας πήρε ο παπάς και μας γύρισε μέσα στην Εκκλησία, και τα αγόρια γύρω από την Αγία Τράπεζα, λέγοντας, ότι πρέπει να γίνουμε και εμείς κατοικητήρια του Θεού.

Κάποια άλλη μέρα, μας φέρανε και βαπτιστήκαμε. Γίναμε τέκνα του Θεού και ενδυθήκαμε τον Χριστό. Και από τότε ερχόμαστε στην Εκκλησία.

Αλήθεια, ερχόμαστε στην Εκκλησία; Ναι και όχι. Το πόσο την εκτιμάμε την Εκκλησία φαίνεται, από το πόσο πάμε ο καθένας. Είναι πηγή αγιασμού ανάλογα με το πόσο πάμε, και με το πόσο υπολογίζουμε εκείνα που ακούμε εκεί. Άμα κάνουμε απολογισμό, θα είναι πικρός ο απολογισμός, δεν θα είναι για μας καλός.

Η Παναγία βρισκόταν σε μια σκιά ναού. Τύπος και σκιά ήταν εκείνος ο Ναός, στον οποίο μπήκε. Εμείς είμαστε σε αληθινό Ναό του Θεού. Μέσα στον οποίο είναι θρονιασμένος ο Υιός του Θεού. Και στον οποίο μας μεταδίδεται ο Χριστός, τροφή για σώμα και για ψυχή. Χιλιάδες φορές ανώτερη, από εκείνη που έπαιρνε από τα χέρια του Αρχαγγέλου Γαβριήλ, η Παναγία. Τρώμε τον ίδιο τον Χριστό για τον αγιασμό μας, για την κάθαρση, για την υγεία. Και για τη θέωση! Πού είναι αυτή η θέωση; Τι δεν πάει καλά;

Η Παναγία πήγαινε στην Εκκλησία «ίσια». Εμείς δεν πάμε «ίσια» στην Εκκλησία. Ούτε στεκόμαστε ίσια μέσα στην Εκκλησία, με τους εντελώς καλούς λογισμούς που θα έπρεπε να κάνουμε. Να λοιπόν από πού θα πρέπει να αρχίσουμε να διορθωνόμαστε.

Ας επικαλούμαστε την Παναγία Μητέρα μας. Να γίνει πρότυπο για μας. Να ζεσταίνει τις καρδιές μας. Για να γίνουμε και εμείς άγια τέκνα του εν ουρανοίς Πατέρα μας. Αμήν!